

deAuteurs iTem

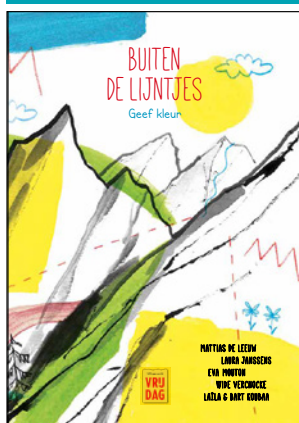
#15

voor auteurs, door auteurs

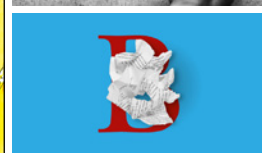
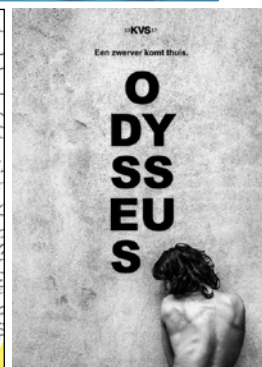
Juli 2017

www.deauteurs.be

Illustratie & theater nummer

Apéro - Poëzie

Voorwoord

De zomer is in het land. En dan valt er weer heel wat te beleven, heel wat te vieren en natuurlijk ook heel wat te delen met onze lezers. In deze editie spreken we met ons 1000ste lid, Julie Cafmeyer. Deze straffe jonge theatermaakster, die we tijdens onze Algemene Vergadering in de bloemetjes hebben gezet, bevraagt en onderzoekt thema's als liefde, lust en seksualiteit.

Naast theater komt in deze editie ook illustratie aan bod. Zo brachten we een bezoekje aan de Portugese gepassioneerde illustratrice Fátima Ramos en we trokken naar Molenbeek om er te praten met een andere illustratrice, Marjolein Pottie. Zij vertrekt immers over een paar weken samen met schrijver Bouke Billiet richting Zweden met onze schrijfbeurs.

Ook het goedgevulde programma van Apéro Poëzie op TAZ mag in dit nummer niet ontbreken, met dit jaar een eerste Poëziedebuutprijs aan Zee i.s.m. Poëziecentrum en TAZ. We gingen langs bij gastcurator Dirk Pauwels die ons zijn plannen voor TAZ uit de doeken deed.

Met het auteurskoppel Laila en Bart Koubaa spraken we over hun topinitiatief 'Buiten de lijntjes, geef kleur', een kleurwoordenboekje dat bedoeld is als welkomstgeschenk voor vluchtelingenkinderen om de fantasie te prikkelen en de liefde voor taal en beeld door te geven. Bij dit interview zit voor jou een uitknipbon, waarmee je een exemplaar van 'Buiten de lijntjes, geef kleur' kan ophalen tijdens Apéro Poëzie op TAZ in Vrijstaat O. Per Apéro Poëzie geven we 15 boekjes weg, dus snel zijn is de boodschap!

Patrick Lateur, die 4 jaar spendeerde aan de vertaling van de Odysee sprak tijdens een dubbelinterview met Valentijn Dhaenens over 'Odysseus. Een zwerver komt thuis'.

Vorig jaar was deAuteurs te gast op het TheaterFestival en maakten we kennis met festivalcoördinator Kathleen Treier. We gingen haar opzoeken en zij vertelt ons over de selectie van het TheaterFestival Vlaanderen, dat driejaarlijks naar een andere stad trekt. Dit jaar is het de beurt aan Brussel.

Na het TheaterFestival in Brussel kan je ons ook vinden op de elfde editie van Filmfestival Oostende met als Master Wim Opbrouck. Wim licht kort de plannen toe.

Je merkt het: aan creativiteit geen gebrek deze zomer. We hopen jullie tijdens één van onze activiteiten te mogen ontmoeten.

We wensen jullie een fijne zomer en veel leesplezier toe!

Katrien Van der Perre
Algemeen directeur deAuteurs

Inhoud

- 3 Julie Cafmeyer: theatermaakster
- 5 Dirk Pauwels: gastcurator TAZ
- 7 Fátima Ramos: illustratrice
- 9 Patrick Lateur & Valentijn Dhaenens: schrijver/vertaler & acteur
- 11 Wim Opbrouck: Master FFO 2017
- 12 Apéro Poëzie: deAuteurs op TAZ 2017
- 14 Kathleen Treier: coördinator Theaterfestival Vlaanderen
- 16 Laila en Bart Koubaa: schrijversduo
- 18 Marjolein Pottie & Bouke Billiet: illustratrice & schrijver
- 20 Copyright Package
- 22 WoordZee festival: literair festival
- 23 Mieke Dumont: ex-verantwoordelijke communicatie en publiekswerking KAAP

deAuteurs iTemS #15 JULI 2017

Verantwoordelijke uitgever:

Katrien Van der Perre
Koninklijke Prinsstraat 87
1050 Brussel

Interviews & artikelen:

Sarah Gomez Orueta
Nathalie Van der Perre, Barbara Persyn

Samenstelling:

Katrien Van der Perre, Barbara Persyn,
Sarah Gomez Orueta

Lay-out:

Jos Bergen - j.bergen@skynet.be

Beelden cover:

Cover "Buiten de lijntjes, geef kleur", Dirk Pauwels © Phile Deprez, Affiche TAZ © TAZ / William Philips & APEVELARTOTAL, Julie Cafmeyer, Marjolein Pottie © Guy De Troyer, Bouke Billiet © Tim Vanhove, affiche Woordzee, affiche Odysseus © KVS, affiche FFO © FFO, Fátima Ramos © Ann Dewulf, Mieke Dumont © Sarah Gomez Orueta

Niets uit dit nummer mag opnieuw gepubliceerd worden zonder voorafgaande toestemming van de verantwoordelijke uitgever.

Wie is wie bij deAuteurs:

- Katrien Van der Perre
Algemeen directeur
kvanderperre@deauteurs.be
- Barbara Cardoen
Auteursdienst
Adjunct directeur
bcardoen@deauteurs.be
- Barbara Persyn
Juridische dienst & lobby
bpersyn@deauteurs.be
- Sarah Gomez Orueta
Communicatie en events
sgomez@deauteurs.be
- Lara Leo
Beheer podiumkunsten
Documentatiedienst
lleo@deauteurs.be
- Chloé Van Beveren
Beheer audiovisuele documentatiedienst
cvanbeveren@deauteurs.be
- Bregje Stockbroeckx
Beheer podiumkunsten
bstockbroeckx@deauteurs.be
- Annelies De Vos
Onthaal en depot
adevos@deauteurs.be

deAuteurs • Huis van de Auteurs
Koninklijke Prinsstraat 87
1050 Brussel
Tel. +32(0)2 551 03 20
Fax +32 (0)2 551 03 25
info@deauteurs.be
www.deauteurs.be
www.facebook.com/deauteurs
BE0837.299.149
IBAN : BE26 3630 8991 7929
BIC : BBRUBEBB

Julie Cafmeyer

Theatermaakster

Sarah Gomez Orueta

Julie Cafmeyer is een frivole verschijning die meteen en ongegeneerd om advies vraagt over de nieuwe outfit voor haar voorstelling 'Is this porn? No this is love'. Een lange, elegante, donkergroene jurk die het vrouw-zijn symboliseert. Een thema dat we terugvinden in al haar voorstellingen. Julie heeft de gewoonte haar privéleven in de openbaarheid te gooien als startpunt van een gesprek met haar publiek. Ze bevraagt en onderzoekt thema's als liefde, lust en seksualiteit. Deze straffe en jonge theatermaakster zetten we graag in de verf, we mochten haar verwelkomen als 1000ste lid van deAuteurs.

Proficiat!

Laten we beginnen met een korte introductie. Hoe ben je in het theater terecht gekomen?

Na mijn studies literatuur- en theaterwetenschappen, wist ik dat ik zelf theaterstukken wilde schrijven en maken. Ik ben regie gaan volgen op de Toneelacademie van Maastricht maar tijdens deze opleiding had ik soms problemen met mijn docenten. Ik wilde voornamelijk zelf op het podium staan maar dit mocht niet als regisseuse in wording. Het bracht me in de war want creativiteit had voor mij niks te maken met wat wel en niet mocht. Ik zat in een tweestrijd omdat ik heel graag op

de Toneelacademie zat maar anderzijds wilde ik ook mijn eigen werk maken.

'Mijn werk bevindt zich op de grens tussen 'het niet durven' en 'het toch willen doen'.'

Bij het maken van een voorstelling op de Toneelacademie had ik een begeleider, Koos Tersptra. Hij zag dat ik liever op het podium bij de acteurs stond dan dat ik in mijn regiestoel zat. Hij zei me dat ik moest

kiezen en niet altijd moest luisteren naar de regels. Hij leerde me dat intuïtie van groot belang is en dat ik - als ik een idee heb waarvan ik denk 'dit kan ik echt niet maken' - het zeker wél moet doen.

Hoe heeft dit je werk bevorderd?

Mijn werk bevindt zich op de grens tussen 'het niet durven' en 'het toch willen doen'. Dat was met 'De Therapie' ook zo. Ik heb toen vijftientig mensen in een kring gezet en gezegd: 'Ik heb liefdesverdriet en ik weet niet meer wat doen, wat zouden jullie in mijn plaats doen?'

Op dat moment gaven deze wildvreemden me raad over mijn

en geen zelfhulpboek. Het is iets dat je moet ontdekken in de donkerste kamer van jezelf en je weet niet waar je terecht zal komen.

Je werkt samen met Steve Aernouts. Wat is zijn inbreng in 'Is this porn? No this is love'?

Van in het begin was het een heldere samenwerking. Hij liet duidelijk weten: 'Jij schrijft en ik ben de acteur.' Dankzij hem is 'Is this porn? no this is love' ook ontstaan. Hij vroeg me om een stuk te schrijven over een koppel dat niet meer weet of ze nog moeten samenblijven. Hij sprak over de trilogie 'Before Sunrise', 'Before Sunset', 'Before Midnight' van Richard Linklater. Ik vond het een interessant concept om zowel het mannelijke als het vrouwelijke perspectief te tonen. In het begin was ik sceptisch om weer over een koppel te schrijven. Maar eens ik begon te schrijven kon ik niet stoppen. Dan heb ik het voorgesteld en Steve vond het fantastisch. Daarna heeft Ellen Schoenaerts me weer geholpen met de uitwerking en de montage.

Je voorstellingen gaan meestal over de liefde. Vanwaar je voorkeur voor dit onderwerp?

Ik heb altijd al een fascinatie gehad voor seksualiteit, liefde, lust en relaties. Ik praat er graag over en ik vind het interessant om het te beleven. Het raakt me en wat me mateloos blijft interesseren is wat twee mensen in elkaar kunnen opwekken en hoe ze zich daarin kunnen verliezen.

- 'Bombastische liefdesverklaringen' wordt gespeeld op Theater Aan Zee van 27/7 t.e.m. 31/7 en op het Edinburgh Festival Fringe in Schotland, vertaald naar het Engels, op 4-6, 8-13, 15-20 & 22-27 augustus 2017.

- 'Is this porn? No this is love' wordt ook op TAZ gespeeld op 1 augustus 2017 om 11u en 17u.

- 'De Therapie' wordt gespeeld in de Warande in Turnhout op 3 februari 2018.

- Ontdek Julie haar blog via: <https://juliecafemeyer.wordpress.com>

liefdesleven maar ontstond er ook een gesprek over liefde, seks en intimiteit. Ik vind het essentieel om over een grens te gaan. Voor 'De Therapie' heb ik samengewerkt met Ellen Schoenaerts. Zij bedacht mee het concept, hielp met de uitwerking en deed de coaching. Toen we 'De Therapie' bedachten voelden we meteen: dit wordt een vreemd concept.

Hoe is je voorstelling 'Bombastische liefdesverklaringen' ontstaan?

Het idee kwam voort uit eigen ervaring. Ik ben ooit smoorverliefd geworden op iemand die in een busje woonde. We zijn met dat busje op reis gegaan en ik hield het niet meer uit waardoor ik hem een bombastische liefdesverklaring heb gegeven. Ik heb gezegd: "Ik weet dat je niets hebt maar ik ben smoorverliefd op jou." Hij was iemand die zich niet kon binden. Je bent verliefd en creëert een verwachtingspatroon en dan wordt het plotseling doorbroken. Toen heb ik heel veel geschreven. Ik schreef over verliefd zijn, over de zoektocht naar mezelf, over vrouw zijn, seksualiteit en over wat mijn leven voorstelt. Ik had ook de zesdelige romans van Knausgards radicale levensverhaal gelezen en dit alles resulteerde in een concept. Ik kan over de mannen uit mijn verleden praten, ik kan ze afbeelden en documenteren aan de hand van e-mails, brieven en chatgesprekken.

Bij deze voorstelling creëer ik een ruimte waarin allerlei berichten en e-mails worden (voor)gelezen. Dit gebeurt aan de hand van een digitale muur waarop ik kan in- en uitzoomen. Soms zoek ik naar een moment waarop ik de voorstelling kan openbreken en naar interactie kan zoeken bij het publiek. Zo vraag ik hen "wat denk jij? Herken je dit gevoel of deze situatie? Hoe is het bij jou?", maar toch zit deze voorstelling voornamelijk

bij mij: ik heb het verhaal geschreven en vertel het.

In mei en tijdens de Algemene Vergadering van deAuteurs is je voorstelling 'Is this porn? No this is love' met Steve Aernouts voor het eerst met een publiek getest. Waarover gaat die voorstelling?

Na het autobiografische 'Bombastische liefdesverklaringen' wilde ik meer verbeelding toevoegen om een andere wereld te kunnen scheppen. 'Is this porn? No this is love' is gefictionaliseerd maar staat ook dicht bij wie ik ben. Het concept is heel simpel: we staan met twee op het podium en we spreken over een mislukte relatie. Het gaat over absurditeit, eerlijkheid, humor en vrouwelijke seksualiteit. Ik heb een relatie gehad met een man van wie ik wist dat het niet kon

'Ik vind het erg boeiend als twee mensen niet meer weten waarop ze zich moeten baseren.'

werken. Maar ik wist niet of we moesten samenblijven of niet. Ik vind het erg boeiend als twee mensen niet meer weten waarop ze zich moeten baseren. Als je een mislukte relatie achter de rug hebt, kan je kiezen voor verschillende wegen: gaan feesten, grenzen verleggen, vluchten, je afzonderen,... Die zoektocht, die ontrafeling van wat er gebeurt tijdens en nadat iets mislukt, daar gaat 'Is this porn? No this is love' over. George Steiner spreekt er heel mooi over in 'De schoonheid en de troost'. Er zijn aspecten in de liefde en het leven die niemand voor jou kan oplossen: geen vrienden, geen yogaworkshop, geen dieet, geen psycholoog, geen vegetarische maaltijd

Dirk Pauwels

Gastcurator TAZ

Nathalie Van der Perre

Blokkeer alvast 27 juli tot 5 augustus 2017 in je agenda. Dan vindt in Oostende TAZ#17 plaats. Dit jaar geen centrale gast, maar een gastcurator, en wat voor één! Dirk Pauwels werkte als creatief therapeut in de psychiatrie, maakte onder meer deel uit van het legendarische gezelschap Radeis, was artistiek coördinator van het Nieuwpoorttheater en voltooide zijn carrière bij het kunstencentrum CAMPO. Ook wat TAZ betreft is hij ambitieus: 'Ik wil een festival maken dat verbindt, voor alle lagen van de maatschappij.'

© Sarah Gomez Orueta

TAZ koos dit jaar voor een gastcurator en niet voor een centrale gast. Wat is het verschil?

Centrale gasten waren kunstenaars of gezelschappen, die hun eigen werk als basis namen en verwanten uitnodigden om werk te presenteren. De curator is alleen in zijn zijn, hij heeft geen organisatie achter zich en vertrekt van een wit blad. Mijn uitdaging was na te denken hoe we vandaag een festival kunnen maken. Wat willen we tonen? Hoe betrek ik de stad erbij? Welke richtingen waren er voordien niet? Er werd mij gevraagd een algemene inhoudelijke lijn te installeren en het programma te helpen invullen.

Welke keuzes heb je gemaakt?

Ik heb voor een aantal onderstromen gekozen. Ten eerste is Oostende een precaire stad op het vlak van armoede. Ik wilde in dialoog gaan met die

'Ik vind het interessant om te tonen hoe je op een andere manier met theater kan omgaan.'

mensen. We openen het festival met een duivenwedstrijd. Ongeveer 100 mensen in kansarmoede hebben iets op een briefje geschreven: een droom,

kwaadheid, bedenking... Die briefjes bevestigen we aan de poten van duiven die van Gent naar Oostende vliegen. Daar worden de boodschappen verwerkt in een installatie en zo zijn deze mensen ook aanwezig. Daarnaast komt er onder andere een voorstelling gebaseerd op het werk van Eric De Volder, met kinderen die anders nooit of zelden theater zien.

Ten tweede wilde ik de pathologie, de psychiatrie, een plek geven omdat ik zelf in die sector gewerkt heb in de jaren 70. Ik gaf drama en was creatief therapeut bij Caritas in Melle. In Mu.ZEE komt er een tentoonstelling waarin we o.a. werk dat toen is gemaakt, combineren met hedendaags werk, bv. uit de collectie

van KAOS, Museum Dr. Guislain, Villa Voortman en uiteraard Mu.ZEE zelf, organisatie WanderArt vzw stelt hier ook mee tentoon. En we maken een aantal voorstellingen.

Ik wil een festival maken waarbij alle lagen van de maatschappij betrokken zijn. We mogen als kunstenaar niet arrogant zijn, denken dat we het allemaal beter weten en alles duiden. Verder wil ik kwetsbaarheid en fragiliteit toevoegen, wat ik in het theater van vandaag vaak mis. Zo komt er een koor met mensen die geopereerd zijn aan keelkanker. Zij worden vaak gediscrimineerd door het typische geluid dat ze voortbrengen, maar ik geef ze een podium.

Zijn er nog nieuwe dingen?

TAZ heeft een geschiedenis van presenteren, maar ik wil ook creëren en heb zelf wat dingen opgezet. Zo komt er een concert rond het werk van Drs. P met onder andere Jean Blaute en Jan De Smet, Maaïke Cafmeyer, Ineke Nijssen en tal van anderen.

Beperk je je tot het binnenland?

Nee, ik nodig ook een aantal internationale gasten uit. Gob Squad, een theatercollectief uit Berlijn van wie de producties heel erg afwijken van normaal theater, en de Madrileense Maria Jerez die met een visuele voorstelling komt waarin geen acteurs te zien zijn. En ik heb ook Paul Clark gevraagd, een oude

vriend en een Beckiaans surrealistisch figuur. Ik vind het interessant om te tonen hoe je op een andere manier met theater kan omgaan. Als je in het vak zit, vind ik dat je dingen moet toevoegen. Vormen en inhouden tonen die nieuw zijn en anders, omdat ze vertrekken vanuit onverwachte vragen.

Hoe nieuw en onverwacht was theater Radeis destijds?

Radeis was een theatervorm die toen nog niet bestond, en dat was de kracht ervan. Zelfs de pers wist niet hoe ermee om te gaan. Ik vind dat je je als kunstenaar

'Ik voel dat men bezig is met mensen uit elkaar te halen in plaats van ze te verbinden.'

niet moet afzetten tegen wat er is. Je moet niet roepen en een vuist maken, je moet iets in de plaats stellen. Dat is ook de essentie van dit festival: geen grote woorden uitspreken maar tonen hoe belangrijk het is om samen te werken. Ik voel dat men bezig is met mensen uit elkaar te halen in plaats van ze te verbinden. Daar kan je met kunst geen oplossingen voor vinden maar je kan wel signalen geven. Dat die klein zijn, maakt niet uit.

Waar ben je binnen je eigen carrière trots op?

Dat ik op een bepaald moment beslist heb uit de 'picture' te gaan en niet meer te spelen. Ik heb tot '84 gespeeld bij Radeis, onder andere met Josse de Pauw. Maar dan ben ik van de scène gestapt. Ik heb het geweer van schouder veranderd, heb het Nieuwpoorttheater opgestart en ben in de schaduw gaan staan om van onderuit kunstenaars zichtbaar te maken. Ik denk overigens dat er vandaag de dag in de kunst een probleem is met de generaties. Je hebt de hype van het jong werk, ook binnen TAZ. Die jongeren komen erbij en dat is goed. Maar ze kijken op naar de generatie boven hen, terwijl wij die vroeger wegbiezen. Ze gaan geen vadermoord plegen. Een Platel, Vandekeybus of de Keersmaeker gaan niet weg. Ze zijn ook te goed om weg te gaan, maar daardoor creëer je tussenin wel een blok van mensen die heel goed zijn, maar nergens terecht kunnen. Er is een probleem van doorstroming en wegstroming. En er is een verschil tussen wegstromen en een deur voor je neus zien sluiten. Ik denk dat daar een gemeenschappelijke verantwoordelijkheid ligt voor de grote huizen en de kunstenaars. Er moet meer dialoog komen en er moet nagedacht worden over hoe we iedereen een plaats kunnen geven.

Fatinha Ramos

Illustratrice

Nathalie Van der Perre

© Ann Dewulf

De Portugese Fatinha Ramos studeerde grafisch ontwerp en reclame in haar thuisland, maar volgde haar toenmalige vriend 16 jaar geleden naar ons land, waar ze een succesvolle carrière uitbouwde. Na jaren actief te zijn als grafisch ontwerpster, besliste ze 4 jaar geleden zich nog enkel bezig te houden met haar echte passie: tekenen. Maak kennis met een illustratrice die terecht wordt omschreven als 'klein van gestalte, maar groots als persoon.'

Je illustreert kinderboeken, magazines, posters en nog veel meer. Heb je een voorkeur voor bepaalde dingen?

Nee, ik heb geen voorkeur. Ik illustreer vaak en graag kinderboeken maar hou ook van opdrachten voor volwassenen. Het is zoals rock en klassieke muziek, totaal anders. Vaak krijg ik een tekst, maar ik vind het ook fijn om rond een thema conceptueel na te denken. Ik heb ook eigen projecten zonder tekst, en ik werk momenteel aan een korte animatiefilm.

Heb je een speciale techniek?

Ik werk met mixed media en heb een heel eigen techniek. Ik teken op papier, scan, werk die verder uit met de computer, print en teken op die geprinte pagina, scan opnieuw enzoverder. Het is niet de meest efficiënte methode, maar het is nu eenmaal hoe ik werk. Het belangrijkste bij een illustratie is overigens wat er in je hoofd gebeurt, het nadenken. De techniek komt vanzelf zodra je een goed idee hebt. Als het sneller moet gaan, gebruik ik meer de computer, maar ik

begin altijd op papier, al is het heel ruw. Ik vind de computer handig om iets te testen maar ik zou graag nog minder digitaal werken. Ik vind analoog werken veel verrassender en boeiender.

Op de Children's Bookfair in Bologna gaf je een presentatie over je illustraties bij een boek over Sonia Delaunay. Hoe kwam je bij dat project terecht?

Ik heb op een mijn stoute schoenen aangetrokken, ben naar New York gevlogen en heb een afspraak gevraagd bij het MoMA. 'If you don't knock on the

over Sonia Delaunay, geschreven door Cara Manes, een curator van MoMA. Tot mijn grote vreugde heb ik later de pitch gewonnen.

Sonia Delaunay is een bijzondere kunstenaar uit de jaren 20-30, en ik vind het echt belangrijk om kinderen ook met minder bekende vrouwelijke kunstenaars te laten kennismaken. Voor de illustraties van het boek heb ik vooral gefocust op de ronde vormen en kleuren van haar schilderijen en ook wat zij en ik gemeen hebben: ze is ook vrouw en een immigrant. Ze is een Oekraïense die verhuisde naar Parijs, en ze heeft zelfs ook in Portugal gewoond, niet zo ver van waar ik afkomstig ben, aan de kust. Ik heb gekozen voor een dromerige, kleurrijke stijl die baadt in de sfeer van the roaring twenties in Parijs.

Waar haal jij je inspiratie?

Ik laat me inspireren door kunst en fotografie, door mensen als Louise Bourgeois en Erik Johansson

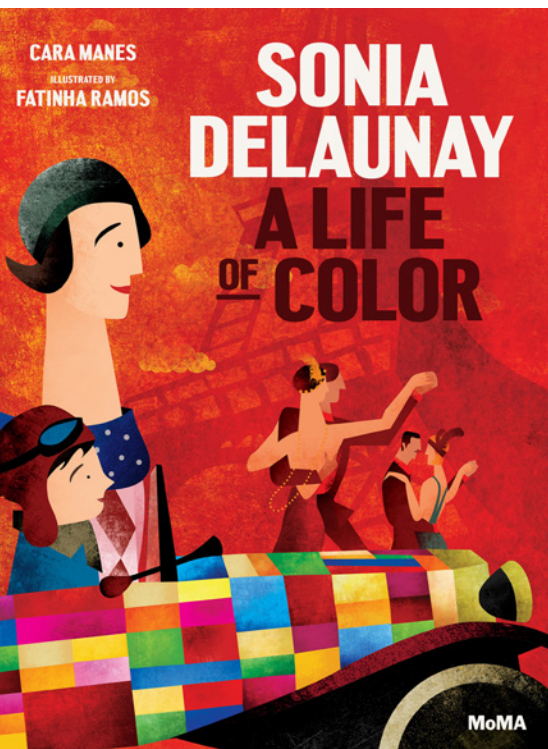
'Het gaat niet over wanneer je begint te tekenen, maar over wanneer je ermee stopt.'

door, nobody will open', dacht ik. Ik had niets te verliezen en heb me voorgesteld. Zij waren net bezig met een kinderboek

bijvoorbeeld. Maar ook muziek en dans inspireren me. Mijn grootste droom als kind was eigenlijk om danseres te worden.

En je hebt altijd al getekend?

Zeker. Ik heb in mijn jeugd veel tijd in ziekenhuizen doorgebracht. Ik brak namelijk makkelijk mijn beenderen - daarom ben ik ook klein gebleven. De enige manier om eraan te ontsnappen was tekenen.

In het ziekenhuis was ik gekend als de Portugese Frida Kahlo-figuur. Toen wist ik niet wie zij was. Ik wilde niet per se een tekenaar zijn, ik tekende zoals elk kind dat doet. Elk kind tekent immers. Het gaat niet over wanneer je begint te tekenen, maar over wanneer je ermee stopt. Veel kinderen stoppen met tekenen wanneer ze leren schrijven. Bij mij was dat het tegenovergestelde, ik tekende obsessief. Soms moest ik maandenlang in een bed zitten. De enige manier om daar mee om te gaan, om 'weg te zijn' was tekenen. Ik denk dat ik daardoor ook zo dromerig teken en een zeer sterke verbeeldingskracht heb.

Maar nu is fysiek alles ok?

Ja, hoor. Ik merk nu pas dat ik klein ben, als ik mezelf op foto's zie. Als ik workshops geef aan kinderen vertel ik aan het begin wel altijd dat ik mezelf in de wasmachine heb gestopt en dat ik gekrompen ben. En dat ze dat dus beter niet doen (lacht). Op een keer kwam er na afloop van zo'n workshop een elfjarig meisje naar mij en ze zei: 'Je lijkt klein, maar eigenlijk ben

je heel groot.' Dat vond ik natuurlijk een fantastisch compliment.

Maar ik wil niet bekend worden door wat ik ben, maar door mijn kunst, waarmee ik mensen hoop te raken. Het is belangrijk dat je als kunstenaar je kwetsbaarheid kan tonen, maar vooral je werk moet spreken.

Is de wereld van de illustratie een moeilijke wereld?

Er is best veel concurrentie, al moet ik zeggen dat ik zelden naar het werk van andere illustratoren kijk. Het fascineerde me wel mateloos toen ik hier aankwam, hoe zo'n klein land zo'n groot percentage aan talent kan hebben. Mensen beseffen dat te weinig. Amerika, Rusland of Brazilië zijn landen met heel veel illustratoren,

'Het fascineerde me wel mateloos toen ik hier aankwam, hoe zo'n klein land zo'n groot percentage aan talent kan hebben.'

maar dat zijn dan ook gigantische landen. Hier lijkt mij het percentage kwaliteit per oppervlakte veel groter, ook op het vlak van schilderkunst en muziek. En ja, dat betekent inderdaad ook veel concurrentie, maar de enige manier om je plaats te veroveren, is jezelf zijn. Je moet niet naar anderen kijken en vergelijken, maar je eigen ster volgen en je werk laten zien. Als je bewust begint te concurreren kom je in een negatieve spiraal terecht die je naar beneden haalt en waarin je jezelf verliest.

Wat is je laatste nieuwe boek?

'Ik ben heel veel liefde', geschreven door Wally de Doncker. Het is een prachtig filosofisch verhaal, een mooi geboortegeschenk bijvoorbeeld. Het gaat over een dochter die aan haar ouders vraagt of zij geboren is uit liefde en of dat bij iedereen - vader, grootvader, voorouders - zo is. Het antwoord is dat we allemaal uit hetzelfde geboren zijn. We zijn het resultaat van heel veel mensen en heel veel liefde.

Tot slot: wat zijn voor jou de hoogtepunten in je carrière als illustrator?

Naast het boekje voor MoMA, was het een hele eer voor mij dat ik een kinderboek van José Saramago, de Nobelprijswinnaar voor Literatuur, heb mogen illustreren.

Daarnaast ben ik heel trots op twee illustraties. De ene is een tekening over angst voor MO* Magazine. Ik merkte dat heel veel mensen zich erin herkenden, ik kreeg heel veel reacties en mails van mensen om me te bedanken om zoiets te maken. Iets gelijkaardigs gebeurde met een illustratie voor Flow Magazine over 'saudade', wat typisch Portugees is. Ik maakte de illustratie drie jaar geleden en krijg nu soms nog reactie omdat het mensen geraakt heeft. 'Saudade' is niet te vertalen: het gaat over het gevoel dat je iemand of iets heel erg mist, dat je leeg bent, het gaat over pijn van de ziel. Het enige wat die leegte kan vullen, zijn herinneringen. 'Saudade' is een begrip dat teruggrijpt naar de geschiedenis van Portugal. Een van de theorieën is dat in de 16e eeuw veel mannen vertrokken in caravelas, grote boten, om andere landen te ontdekken.

De vrouwen bleven op het strand achter en zij wisten niet of zij die mannen nog ooit zouden terugzien. Toen is ook fado ontstaan (die bekent "lot"), waar ook best wat melancholie in schuilt.

Keer jij nog terug naar Portugal?

Ik ga 2 à 3 keer per jaar terug om mijn familie te bezoeken, maar ook wel om kracht en inspiratie te krijgen. Ik denk dat ik daar oud zou willen worden, maar voorlopig ben ik hier heel gelukkig. Ik heb hier heel veel vrienden die als een soort familie voor me zijn. Zonder die vrienden was ik al lang vertrokken. Ik kan immers overal werken.

© Sarah Gomez Orueta

Patrick Lateur & Valentijn Dhaenens

Vertaler & acteur: 'Odysseus. Een zwerver komt thuis'

Nathalie Van der Perre

12.000 verzen, 27 acteurs en 3 jonge actrices, 1 danseres en maar liefst 25 uur voorstelling, gebracht op drie avonden of als marathon. Ziedaar in a nutshell het project 'Odysseus. Een zwerver komt thuis' van regisseur Michael De Cock. Wij trokken naar de KVS en spraken er met Patrick Lateur, die 4 jaar spendeerde aan de vertaling van de tekst, en met Valentijn Dhaenens, de acteur die zang 13 voor zijn rekening nam.

Hoe is het project ontstaan?

Patrick: In 2013 kreeg ik de Cultuurprijs voor Letteren voor mijn vertaling van de Ilias van Homeros. Dat inspireerde Michael De Cock, op dat moment directeur van 't Arsenaal, om een voorstelling te maken waarbij 24 acteurs en actrices elk een zang voorlezen. Ik gaf daar schoolmeesterachtig telkens een korte intro bij. Het was een enorm succes. Daarom leek het Michael logisch om ook rond de Odyssee iets te doen, zij het in een heel ander concept. En zoals we voor de Ilias naar Troje getrokken zijn, gingen we voor de Odyssee samen naar Ithaka.

En toen zocht Michael 30 acteurs bij elkaar?

Valentijn: Hij is echt op zoek gegaan naar balans. De acteurs geven de tekst

op een eigen manier vorm, soms heel tegengesteld aan elkaar. Maar het resultaat is een mooi kleurenpalet dat ook toont wat toneel vandaag kan zijn.

Er is weinig contact geweest tussen de acteurs tijdens het maken, ikzelf heb voor de première bijvoorbeeld maar drie mensen zien spelen. Dat had iets

'Ik noem het de gok van De Cock, die helemaal geslaagd is.'

mysterieus maar had als voordeel dat je je niet laat besmetten. Tijdens een repetitie nemen acteurs immers van alles van elkaar over: speelstijl, taal, hoeveelheid humor, toon. En dat kon nu niet.

Patrick: Het was curieus hoe mooi het in elkaar viel: het waren 24 steentjes die een schitterende mozaïek vormden, bovenop een tekst die zelf al rijk is. Om nog maar te zwijgen van de prachtige vondst om het geheel zonder woorden neer te leggen met een vrouwelijke tegenstem: de dans van Lisbeth Gruwez.

Hoe moeilijk was het om die rijke tekst te memoriseren?

Valentijn: Ik moet toegeven dat ik in het begin een beetje in paniek was. Ik ben er laat mee begonnen omdat ik het heel druk had. Maar ik heb een aantal technieken; als ik de ene beu ben, pas ik de andere toe. Zo spreek ik de tekst in. Dat mag ik niet te vroeg doen, want dan weet ik niet wat ik aan het inspreken ben. Nadien kan ik dan allerlei huishoudelijke klussen

doen terwijl ik ernaar luister op repeat. Een andere techniek, die Frank Focketyn ook toepast, is de tekst bewerken met kleuren en symbolen. Dat is typisch voor de theaterschool van Dora van der Groen waar we beiden vandaan komen. Het gaat om inhoudelijke aantekeningen, niet om adempauzes of zo, maar om hoe je blokken maakt en 'cuts' legt. Het is echt niet makkelijk om de bogen in deze tekst

'Ik sta legitiem op het podium, geniet van het applaus maar nadien in de foyer hoef ik echt geen aandacht meer.'

te zien, te voelen waar je kan versnellen of iets kan platleggen.

Patrick: Dat snap ik. De zangen zijn er ook toevallig gekomen doordat Alexandrijnse geleerden de tekst opdeelden. De lengte van de zangen heeft eigenlijk alleen met de lengte van de papyrus te maken. Jij, Valentijn, had zang 13, die nog dankbaar is. Odysseus is op Ithaka, en er gebeurt iets. Hij ontmoet Athena en de varkenshoeder Eumaios, voor mij overigens een van de mooiste figuren uit heel het boek, een loyale, menselijke figuur. Hij ziet Odysseus, in lompen gehuld en herkent hem niet. Hij is hem niets verplicht, maar is gastvrij en dienstbaar. Gastvrijheid was overigens een kernwoord in dit project.

Intussen zijn alle voorstellingen voorbij. Hoe is het geweest?

Valentijn: Fantastisch. Ik ben een pessimist, ik was bang dat niemand zou komen opdagen of dat na twee uur iedereen weg zou zijn. Ik was ook bang dat de jonge mensen geen plezier zouden vinden in het project. Ik heb mijn hart vastgehouden, ik zou dat nooit gedurfd hebben. Ik vond het gewaagd van Michael om dat te doen tijdens zijn eerste jaar in de KVS. Maar kijk, ik had het fout ingeschat.

Patrick: Ik noem het 'de gok van De Cock', die helemaal geslaagd is.

Hoe actueel is de Odyssee nog?

Valentijn: Enorm actueel. Het geeft een warm gevoel dat je iets wat zo oud is, vandaag nog kunt zeggen en dat dat resoneert. Maar je kan er ook triest van worden dat de mens niet echt verandert.

Patrick: Eigenlijk gaat het om een levensreis. Odysseus staat symbool voor ons allemaal, hij is herkenbaar. Achilles in de Ilias is een macho, de man met de biceps, in de Odyssee heb je een ander menstype, de man met 'de brains'. Hij moet zich constant listig gedragen, zowel in positieve als in negatieve zin. Ik denk dat hij de grootste leugenaar uit de wereldliteratuur is. Maar hij is heel wendbaar, weet zich uit alle situaties te redden. Hij is een man die duldt, die verdraagt ondanks alles.

Kan je deze voorstelling ook koppelen aan de vluchtelingencrisis?

Patrick: Toch wel, de Middellandse Zee is niet toevallig hetzelfde kader als de tocht van Odysseus. Maar er zijn natuurlijk ook veel verschillen. Odysseus wist heel goed waar hij naartoe moest: naar huis. Voor iemand die in Syrië vertrekt en in een plastic bootje terecht komt, gokkend op Europa, is dat toch enigszins anders. Maar het overgeleverd zijn aan de elementen van de natuur, en aan de 'goodwill' van mensen om al dan niet gastvrij ontvangen te worden, dat zit erin en dat laat je er niet uit. Als geëngageerd artistiek directeur van de KVS, zag Michael die gelaagdheid zeker ook, net zoals de acteurs.

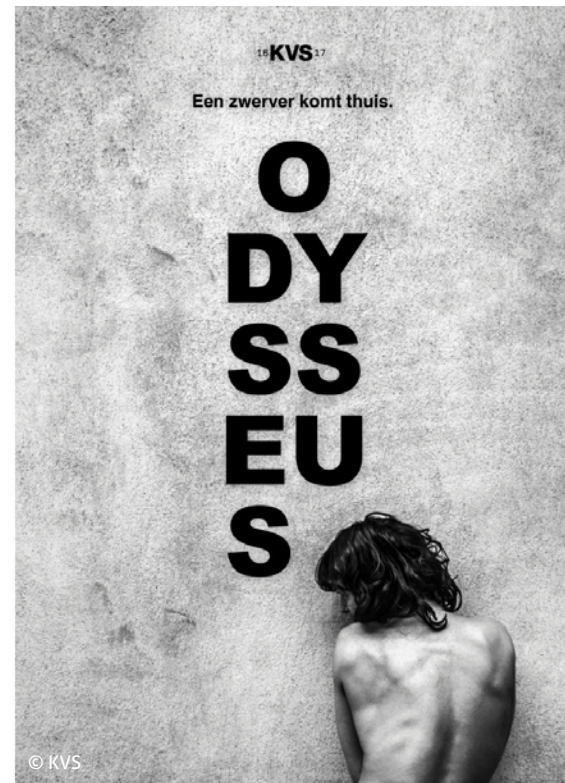
Valentijn: Inderdaad. Anderzijds zou ik het heel flauw gevonden hebben om het hele project te stoelen op het vluchtelingenthema dat nu zo actueel is. Wij hebben als theatermakers een afstand tegenover journalistiek. Al is het bijna een misdaad om te ontkennen dat we vandaag leven en dat er aanrakingspunten zijn die ons doen bezinnen.

Waar zijn jullie nu mee bezig?

Valentijn: Ik ben heel veel aan het spelen, vooral 'Uw rijk kome' en 'World without us' van Ontroerend Goed waarmee we nu de wereld rondgaan. Verder werk ik aan 'Onbezongen', samen met Vincent Stuer, de speechschrijver van Barosso. Het gaat over de 'homo politicus'. Er zijn immers veel lijntjes te trekken tussen grote leiders. Velen hadden een moeilijke relatie met hun vader of ze hadden een afwezige vader, ze lijken niet zo gelukkig, het is nooit genoeg ... De drang om politiker te worden is niet alleen maatschappelijk, maar lijkt vaak iets persoonlijks.

Wat was jouw drang om acteur te worden?

Valentijn: Ook onder acteurs zijn er

gelijkenissen. Velen zijn gepest, waren niet de vlotte jongens en hebben iets goed te maken. Ik was ook geen flapuit, niet heel gelukkig, mijn thuissituatie was niet ideaal. Maar ik herinner me dat ik, toen ik op 5-6 jaar een gehandicapte imiteerde, succes had en ik genoot van de aandacht. Exhibitionisme en een laag zelfbeeld zie je ook bij veel acteurs. Dan doet het goed om elke avond de bevestiging te krijgen dat je er wel mag zijn. Ikzelf ben overigens een anti-acteur. Ik mijd de aandacht. Ik sta legitiem op het podium, geniet van het applaus maar nadien in de foyer hoef ik echt geen aandacht meer. Na 'De helaasheid der dingen' werd ik vaak herkend en ik vond dat niet fijn. Ik ben gefascineerd door mensen observeren. Ik luister graag gesprekken af en kijk graag hoe mensen zich gedragen.

Heb jij ook een drang om te schrijven, Patrick?

Patrick: Toch wel. Zoals Streuvels het zei: 'nulla dies sine linea', geen dag zonder regel. Dat is overigens onbewust het devies van elke auteur. Mijn volgende hoogmoed is de vertaling van het werk van Aeschylus. Echt toneel, en dus weer helemaal iets anders.

© Cargo - Kris Dewitte

"Cargo" van Gilles Coulier opent het FFO17 op 8 september.

Wim Opbrouck

Master FFO 2017

Je wordt de elfde Master van het Filmfestival Oostende, proficiat! Wat mag het publiek verwachten van FFO17?

Zoals elke editie een avontuurlijk aanbod van de beste films, geselecteerd door het kruim van Filmfestival Oostende. Een internationale selectie om duimen en vingers van af te likken, voor een breed publiek: van cinefiel, tot toevallige passant.

Op het campagnebeeld van FFO17 word je als vrouw geportretteerd. Wat is het verhaal?

Acteren heeft alles te maken met transformeren in een personage, een karakter. Soms ligt dat personage dicht bij jezelf, soms ligt het heel ver af. Altijd schemert de acteur doorheen het spelen van een rol, je kruipt nooit zomaar in de huid van iemand. De moeilijkste transformatie is die van man naar vrouw of van vrouw naar man. Op de foto bevind ik me ergens halverwege, op weg naar het personage, half vrouw half man. Op zich een actueel thema, maar in de eerste plaats een ode aan het spelen.

Voor je Master selectie kies je voor 'Anti-War films'. Vanwaar deze keuze?

De mens is van nature niet geneigd de vrede te bewaren, dat is een jammerlijke vaststelling. De geschiedenis herhaalt zich door de eeuwen heen, terreur, oorlog, catastrofes, geweld, horror, is van alle tijden. De hoogste tijd dus om een pacifistisch statement te maken, een vredevolle vuist in het gezicht van de machtshebbers, de onverdraagzamen, de rascisten, de fascisten... Anti-oorlog films zijn ook van alle tijden, het verzet via de kunsten, de humor, de humor, de film, de muziek. Ik geloof daarin, ik kan en wil niet anders.

'Le Petit Baigneur', een film van Louis De Funès uit 1968, wordt als voorproevertje van het festival vertoond begin augustus in het Leopoldpark. Tijdens de persconferentie van FFO17 vermeldde je dat De Funès een van de geniaalste filmmakers ooit is. Wat maakt hem volgens jou zo geniaal?

De Funès houdt ons in zijn films altijd een spiegel voor, het is snoeiharde

maatschappijkritiek verpakt in humor. Doldwaze slapstick, heerlijk getimede grappen en grollen. Wie door de lach kijkt ziet de kleinmenselijke ziel, de burgerman die wanhopig en koste wat het kost de maatschappelijke ladder wil beklimmen. In al zijn facetten de mens in zijn hemd gezet, maar je lacht je wel een breuk. Ik wilde de film graag in open lucht vertonen, en kom hem persoonlijk inleiden met een glas Patis in de hand. Heerlijk.

Naast theater maak je ook muziek. Welk genre muziek maak je het liefst?

Dampende en stampende rock en roll op accordion. Westvlaamse waanzin, de beuk er in! Mijn muzikale biotoop is De Dolfjintjes, al 25 jaar lang. Deze zomer gaan we weer spelen na vier jaar stilte. Gentse Feesten, Dranouter, Kneistival... Hier ben ik vrij en los van alles, samen met bloedbroeder Willaert, daar komt niets of niemand tussen.

Apéro - Poëzie

TAZ#2017

THEATERAANZEE.BE OOSTENDE 27/07 - 05/08

Tijdens Apéro Poëzie vertellen bekende lezers over de poëzie in hun leven, bij een aperitief en met zicht op zee. Bovendien brengen ze een dichter mee die ze bewonderen. Carl De Strycker, directeur van Poëziecentrum en hoofdredacteur van Poëziekrant, gaat met hen in gesprek over de verzen die hun leven veranderd hebben en wat poëzie voor hen betekent.

In Apéro Poëzie wordt niet alleen gepraat over poëzie, maar worden gedichten ook gelezen, getoond en live getekend. Elke dag is bovendien een poëziedebutant te gast, als een van de genomineerden van de gloednieuwe Poëziedebuutprijs Aan Zee, een initiatief van deAuteurs & Poëziecentrum i.s.m. TAZ. Uit de poëziedebuten van 2016 werden de bundels van Idwer de la Parra, Frank Keizer, Mustafa Kör en Hannah van Binsbergen geselecteerd. Zij worden uitgenodigd om voor te lezen tijdens Apéro Poëzie. Vijf illustratoren tekenen live bij de voorgelezen gedichten. Charlotte Van den Broeck, op zaterdag te gast, wordt deze zomer de TAZ-festivaldichter. Ze pent elke dag een gedicht dat je kan lezen in de 'poëziedreef' in het Leopoldpark en dat ze voorleest tijdens 'Nog even voor het slapengaan'.

Apéro Poëzie, een boeiende babbel, perfect om uw dag mee aan te vangen!

DO 27/7 | KAAP/Vrijstaat O. - Zeedijk 10 | 11u | 75' | € 12 | add € 13

Rashif El Kaoui • Peter Verhelst • Ingrid Godon

Rashif El Kaoui is acteur en lid van het hiphopcollectief Equal. Hij speelde in voorstellingen van het ARSENAAL, FABULEUS, HETPALEIS en KVS. Zijn proza werd vorig jaar bekroond met de El Hizra Literatuurprijs.

Hij nodigt **Peter Verhelst** uit, die dit jaar voor de derde keer de Herman de Coninckprijs won. In januari verscheen Koor, een bloemlezing waarvoor hij 120 gedichten uit zijn eerdere werk selecteerde. Debutant **Mustafa Kör** leest voor.

Ingrid Godon maakt illustraties. Haar werk valt op door de poëtische personages en encensering. Ze mocht al heel wat prijzen in ontvangst nemen, waaronder een Boekenpauw en een Gouden Griffel. Godon illustreerde dit jaar bovendien de brochure voor Het Familiepark.

© Danny Willems

© Stephan Vanfleteren

ZA 29/7 | KAAP/Vrijstaat O. - Zeedijk 10 | 11u | 75' | € 12 | add € 13

Bart Stouten • Lucienne Stassaert • Gerda Dendooven

Bart Stouten is naast vertaler, essayist, romanschrijver en radiomaker bij Klara ook dichter. In zijn recentste bundel, Middelheim live, staat de complexe interactie tussen beelden en verzen centraal.

Stouten presenteert **Lucienne Stassaert** en vertelt wat hij fascinerend vindt aan haar werk. Ze kreeg al diverse prijzen en wordt geprezen om haar vertalingen van o.a. Dickinson, Plath en Hadewijch. Naar aanleiding van haar memoires, Souvenirs, werd een gelijknamig videoportret uitgebracht.

Idwer de la Parra brengt een selectie uit zijn debuutbundel.

Tijdens het gesprek maakt **Gerda Dendooven** tekeningen. Zij illustreert, schrijft en doceert grafische vormgeving. Haar illustraties, vol absurde humor, vallen ook op door de vreemde composities en bijzondere kleurencombinaties.

© Mark van den Eynde

© Gina C.

DI 1/8 | KAAP/Vrijstaat O. - Zeedijk 10 | 11u | 75' | UITVERKOCHT

Wim Helsen • Hagar Peeters • Mattias De Leeuw

© Johan Jacobs

© Koos Breukel

Wim Helsen is acteur en cabaretier. Dat hij ook van poëzie houdt, is geen geheim:

hij had op 'één' jarenlang de vaste rubriek 'Vrienden van de poëzie' in Man bijt hond. Sinds eind 2015 nodigt hij in Winteruur vier winteravonden per week een gast uit op de sofa, die brengt een voor hem bijzondere tekst mee en leest die voor.

In Apéro Poëzie nodigt hij **Hagar Peeters** uit. Met haar poëzie won ze meerdere prijzen, haar debuutroman *Malva* werd bekroond met de Fintro Literatuurprijs. Debuterend dichter **Frank Keizer** bestijgt het podium.

De jonge en veelzijdige **Mattias De Leeuw** zorgt voor illustraties. Voor zijn woordeloze prentenboek *De steltenloper* ontving hij een Boekenpluim. Hij werkt voor magazines, kranten, uitgeverijen. In zijn werk combineert hij zwierige lijnen met spontane verftoetsen.

DO 3/8 | KAAP/Vrijstaat O. - Zeedijk 10 | 11u | 75' | € 12 | add € 13

Hendrik Van Doorn • Charles Ducal • Pieter Fannes

© Hendrik Van Doorn

© Merlijn Doomernik

Acteur, danser en beeldend kunstenaar **Hendrik Van Doorn** speelde in '94 voor het eerst in een stuk van Eric De Volder, om later een vaste waarde te worden bij Toneelgroep Ceremonia. Hebben Van Doorns diepe wortels in het teksttheater zijn liefde voor de poëzie aangewakkerd?

Hij nodigt **Charles Ducal** uit op het aperitief, een dichter die sinds zijn debuut *Het huwelijk* een belangrijke stem is in de poëzie, en die in 2014 de eerste Dichter des Vaderlands van België werd. **Hannah van Binsbergen** maakt het rijtje debutanten volledig.

Pieter Fannes maakt illustraties bij de gedichten. Hij werkte onder meer voor VRT en De Standaard, en tekende al vaak live bij concerten, zo o.a. tijdens Gent Jazz.

ZA 5/8 | KAAP/Vrijstaat O. - Zeedijk 10 | 11u | 75' | € 12 | add € 13 **Caroline Pauwels • Charlotte Van den Broeck • Sabien Clement**

© Lies Willaert

© Koen Broos

Caroline Pauwels is rector van de VUB en lid van de Koninklijke Vlaamse Academie van België voor Wetenschappen en Kunsten. Ze organiseerde al 3 keer de World Difference Day, die aandacht vestigt op de vrijheid van meningsuiting. De dichter die zij uitnodigt is TAZ-festivaldichter **Charlotte Van den Broeck**, die vorig jaar als jongste gastlandspreker ooit de Frankfurter Buchmesse mocht openen. Voor *Kameleon* won ze de Herman de Coninck Debuutprijs. Tijdens deze laatste sessie draagt de **laureaat van de Poëziedebuutprijs Aan Zee** voor uit eigen werk! Ook de andere prijzen worden op zaterdag uitgereikt.

Sabien Clement maakt tekeningen. Haar werk is te vinden in prenten- en poëzieboeken, maar ook op affiches, muren, tegels, kaartjes, pralines ... Voor de illustraties in *'Linus'* van schrijfster en dramaturge Mieke Versyp werkte ze samen met illustrator Pieter Gaudesaboos. *Linus* werd bekroond met de Boekenpluim, de Gouden Uil en een Boekenwelp. Clement werkte ook al samen met Mieke Dobbels.

© Dries Segers

Kathleen Treier

Coördinator TheaterFestival Vlaanderen

Sarah Gomez Orueta

Het TheaterFestival Vlaanderen 2017 trekt driejaarlijks naar een andere stad en dit jaar is het de beurt aan Brussel. Van 31 augustus tot en met 10 september kan het publiek genieten van een diverse selectie aan voorstellingen en randactiviteiten die ook betrekking hebben op onze hoofdstad. Festivalcoördinator Kathleen Treier legt ons uit wat we mogen verwachten.

Dit jaar is het de 31ste editie van het TheaterFestival Vlaanderen. Wat is het belang van dit festival?

Het TheaterFestival vindt jaarlijks plaats aan het begin van het culturele seizoen; het is de start van een kraakvers cultureel jaar. Het festival zet 10 dagen lang een grote spot op het mooiste wat ons theaterlandschap in Vlaanderen, Brussel en Nederland te bieden heeft.

Het belangrijkste is natuurlijk de weloverwogen juryselectie. Het TheaterFestival nodigt haar publiek uit voor dit unieke moment van het jaar waarop het nog één keer kan genieten van de meest belangwekkende en toonaangevende theatergebeurtenissen van het seizoen.

Hoe worden de voorstellingen geselecteerd?

Door een professionele jury die is samengesteld uit (cultuur)journalisten, recensenten, programmatoren... Van 1 mei 2016 tot 1 mei 2017 prospecteerden zij voorstellingen. Het TheaterFestival

vraagt een groot engagement. De jury zit gemiddeld 2 tot 3 keer per week in de theaterzaal of omstreken. De juryleden gaan op zoek naar voorstellingen die iets belangrijks vertellen of tonen aan

'Het is essentieel om telkens in samenwerking met de partners in de stad een interessant en aantrekkelijk festival te creëren.'

ons publiek. Dit kan artistiek-inhoudelijk zijn omdat ze bijvoorbeeld een bepaalde maatschappelijke relevantie aanbrengen, maar dat kan ook eerder vormelijk omdat een voorstelling er esthetisch uitspringt.

Het TheaterFestival is een nomadisch festival. Hoe gaat dat in zijn werk?

Dit jaar zijn we gevestigd in Brussel met als hoofdpartner Kaaitheater, volgend jaar in Antwerpen met als hoofdpartner deSingel en het jaar nadien in Gent met als hoofdpartner Vooruit. Het is essentieel om telkens in samenwerking met de partners in de stad een interessant en aantrekkelijk festival te creëren. We willen ook de stad reflecteren en in die zin is het niet onlogisch dat het festival elk jaar een beetje anders is. In Brussel werken we nauw samen met presentatiepartners als BRONKS, KVS, Beursschouwburg, CC Strombeek/Grimbergen, CC Westrand/Dilbeek en de Vaartkapoen.

Het is interessant om te ontdekken waar de artistieke accenten van deze culturele huizen liggen en waarover ze willen vertellen en communiceren. Naast de juryselectie willen we ook proberen om te laten zien wat er leeft in de stad qua kunsten, trajecten en jonge makers.

Julie hebben ook een context-programma. Wat houdt dat in?

Het TheaterFestival vangt traditiegetrouw aan met feestelijke en kritische toespraken: de State of the Union uitgesproken door een kunstenaar met renomee, de State of the Youth laat jong tegengeluid horen en ook internationaal perspectief met de State of the Other. Elk jaar wordt er best een stevig statement gemaakt. Het is de bedoeling om een inspirerende en aansporende boodschap mee te geven.

Het contextprogramma omvat ook studiedagen, tweejaarlijks een internationaal bezoekersprogramma waarbij we internationale programmatoren uitnodigen om het beste van het culturele veld te leren kennen. In het contextprogramma zal het o.a. ook gaan over documentatie en archivering in de podiumkunstensector van

Vlaanderen en Nederland. We hebben een studentenploeg uitgenodigd om het hele festival mee te maken en te reflecteren op de juryselectie en het festivalgebeuren. Twee artistieke trajecten in en over de stad Brussel lopen in samenwerking met het Kunstenpunt en met KVS.

We houden dit jaar opnieuw de Roel Verniers Prijs via een pitch of artistieke presentatie. Sinds vorig jaar is het omgevormd tot een samenwerking met t-heater, sociaal bureau voor kunstenaars. We geven jonge makers de kans om een plan, idee of concept in te sturen voor een nieuwe voorstelling. Een leescommissie kiest acht ideeën uit die tijdens het TheaterFestival hun artistieke plannen mogen komen toelichten. De winnaar krijgt een coproductiebedrag van 6.000 euro en een plek in het programma van TheaterFestival 2018.

Heel bijzonder in het contextprogramma is de Golden Oldie. Met Ola Pola Potloodgat duikt het TheaterFestival in haar archief. Exact 15 jaar geleden wonnen Pascale Platel, Randi De Vlieghe en BRONKS de grote TheaterFestivalprijs met deze sprookjesachtige voorstelling over zeerovers, piranha's, krokodillen en olifanten. Een theaterpareltje om te (her) ontdekken!

De geselecteerde voorstellingen en het contextprogramma van het TheaterFestival Vlaanderen 2017 vind je op: www.theaterfestival.be & www.kaaitheater.be.

het
Theater
Festival

THEATERFESTIVAL 2017
31 AUGUSTUS – 10 SEPTEMBER

© Katleen Exelmans

© Sofie Jaspers

© Danny Willems

JURYSELECTIE

Five Easy Pieces

Milo Rau / IIPM / CAMPO

-

CHASSE PATATE

Studio ORKA

-

Radical Light

Salva Sanchis & Kunst/Werk

-

Klutserkrakkekilililokatastrof

fABULEUS & Ballet Dommage

-

EVOL

Claire Croizé

-

Risjaar Drei

Olympique Dramatique & Toneelhuis

-

BUKO

Abattoir Fermé

-

alleen

tg STAN

-

Infini 1-15

Decoratelier & KVS

Niets

De Nwe Tijd & hetpaleis

-

Malcolm X

Junior Mthombeni, Fikry El Azzouzi & Cesar Janssens / KVS

-

A Love Supreme

Salva Sanchis & Anne Teresa De

Keersmaeker / Rosas

KEUZE UIT NEDERLAND

Volpone

Dood Paard

-

RACE

Het Nationale Toneel

-

De dingen die voorbijgaan

Toneelgroep Amsterdam & Toneelhuis

CIRCUIT X

Mining Stories

Silke Huysmans & Hannes Dereere

Salut Copain

Dounia Mahammed

Another one

Maxim Storms & Lobke Leirens

Mazing

Vera Tussing

ROEL VERNIERS PRIJS

The only way is UP

Boris Van Severen & Jonas Vermeulen / CAMPO

GOLDEN OLDIE

Ola Pola Potloodgat

TheaterFestival & BRONKS

Laïla & Bart Koubaa

Schrijversduo

Sarah Gomez Orueta

'Buiten de lijntjes, geef kleur' is een kleurwoordenboekje bedacht door Laïla & Bart Koubaa. Het is bedoeld als welkomstgeschenk voor vluchtelingenkinderen om de fantasie te prikkelen en de liefde voor taal en beeld door te geven. Voor dit geweldig initiatief hebben Laïla en Bart samengewerkt met Curieus vzw en illustratoren Mattias De Leeuw, Laura Janssens, Eva Mouton en Wide Vercnocke.

Dag Laïla, laten we beginnen met een korte introductie, voor wie je nog niet kent?

In 2013 ben ik gedebuteerd met 'Azizi en de kleine blauwe vogel' bij Book Island, in 2015 is 'Hoger dan de Bergen, dieper dan de zee' verschenen en in datzelfde jaar was er het participatieproject van SESAM 'Ik wil niet naar Marokko!'. Dat is een project met cultureel diverse schrijvers, illustratoren en vormgevers die samen kinderboeken maken voor kwetsbare kinderen. 'Buiten de lijntjes, geef kleur' is mijn laatste project samen met mijn man, Bart Koubaa. Dat boekje hebben we bedacht als welkomstgeschenk voor vluchtelingenkinderen.

Vanwaar de keuze om kinderboeken te schrijven?

Van kinds af aan ben ik altijd al gefascineerd geweest door vertellingen en tekeningen. Dat komt voornamelijk

'Er zijn heel veel mensen die vluchtelingen-kinderen willen helpen maar niet altijd weten hoe ze kunnen bijdragen.'

door de Arabische cultuur. Ik ben opgegroeid in twee culturen. Elk jaar bracht ik met mijn zus de zomer door bij

mijn familie in Tunesië. Daar heb je een enorme verteltraditie, er worden verhalen verteld uit Duizend-en-één-nacht, fabels van Kalila en Dimna... Er worden ook verhalen verzonnen.

Ik ben drietalig opgevoed, in het Nederlands, Frans en Arabisch. Maar Frans was lange tijd de taal waarin ik mij het beste kon uitdrukken. Ik las veel boeken in het Frans, ik schreef mijn liefdesbrieven en gedichten in het Frans want ik vond het een taal met een rijke woordenschat. De liefde voor taal is verder gegroeid en ik ben Oosterse Filologie gaan studeren. Het was Bart die mij stimuleerde om in het Nederlands een eigen schrijfstijl te zoeken.

Samen hebben jullie 'Buiten de lijntjes, geef kleur' bedacht. Hoe is dit initiatief tot stand gekomen?

Bart: Toen Laïla en ik de vele beelden zagen van de jungle van Calais wilden we iets doen.

Via het boekje 'Point it' zijn we op het idee gekomen van 'Buiten de lijntjes, geef kleur'. 'Point it' is een aanwijsboekje waarmee toeristen over heel de wereld kunnen communiceren. Dit concept wilden we omzetten naar taal en illustraties. We hebben het idee voorgesteld aan An Pauwels van Curieus vzw en zo is de bal aan het rollen gegaan.

Laïla: Van het Vlaams Fonds voor de Letteren hebben we een subsidie gekregen om het boekje te maken en uitgeverij Vrijdag is ook mee op de kar gesprongen. An Pauwels van Curieus vzw heeft contact opgenomen met Staedtler die ons 6000 potloden heeft geschonken. Elk vluchtelingkindje krijgt zo'n boekje en kleurpotloden.

Bart: Er zijn heel veel mensen die vluchtelingenkinderen willen helpen maar niet altijd weten hoe ze kunnen

bijdragen. Voor de eerste druk van het boekje kon je voor vijf euro meter of peter worden van het project. Op het Festival van de Gelijkheid hebben we ons boekje voorgesteld aan de festivalgangers en we kregen ongelooflijk veel mooie reacties.

Hoe worden de boekjes verdeeld?

Laïla: In totaal zijn er 2000 boekjes gedrukt waarvan 1250 om uit te delen en 750 om in de boekhandel te verkopen. We krijgen al verschillende aanvragen om het boekje te verdelen. Vzw Humain heeft boekjes opgevraagd voor de

verschillende contacten kunnen leggen. 'Buiten de lijntjes' is onder andere opgenomen in een databank van Londen voor vrijwilligers die iets willen doen voor vluchtelingenkinderen.

Kan je iets vertellen over de uitwerking?

Laïla: Het boekje is opgesteld in vijf talen: Frans, Nederlands, Arabisch, Duits en Engels.

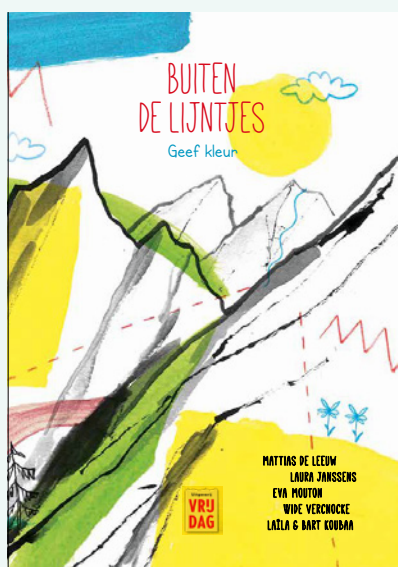
De woorden hebben we zelf geselecteerd en doorgestuurd naar moedertaalsprekers. Voor de illustraties hebben we samengewerkt met Mattias De Leeuw, Laura Janssens, Eva Mouton & Wide Vercnocke. In totaal zijn er 400 verschillende illustraties en het boekje is vormgegeven door Evelien Gillis.

Zijn jullie tevreden over het project?

Bart en Laïla: We zijn zeer tevreden want er zijn menselijke bruggen gebouwd. Voor ons is het belangrijk om de vluchtelingenkinderen te laten tekenen, ze woordjes aan te leren en te laten dromen.

'We zijn zeer tevreden want er zijn menselijke bruggen gebouwd.'

opvangcentra in Noord-Frankrijk en via Facebook krijgen we ook privéberichten van leerkrachten die boekjes opvragen voor de vluchtelingenkinderen op school. Van deAuteurs kreeg ik een beurs voor de Children's Book Fair in Bologna. Daar heb ik op de IBBY-persconferentie in maart ons boekje voorgesteld en

BON

Op **Apéro Poëzie** op **TAZ**

(zie pag. 12 & 13 voor het programma)
deelt deAuteurs per voorstelling

15 gratis exemplaren van

'Buiten de lijntjes, geef kleur'

uit, en dit bij afgifte van deze bon.

Dus 15 boekjes per voorstelling, één boekje per bon/per familie.

Wees er snel bij!

© Guy De Troyer

Nathalie Van der Perre

Marjolein
Pottie

Illustratrice

Twee weken doorbrengen in een schrijvershuisje te midden van de Zweedse bossen en meren in Björköby. Dat is wat Bouke Billiet en Marjolein Pottie te wachten staat. Zij sleepten namelijk de tweede Zweedse residentiebeurs van deAuteurs in de wacht. Marjolein is een gevierde illustratrice van kinderboeken, waaronder de bekende 'Muis en draak'-reeks. Boukes debuutroman 'In de naam van Tien Kamelen' werd genomineerd voor de Bronzen Uil en ook zijn tweede roman 'Wij waren Trojanen' was een succes. Wij vroegen het duo of ze klaar zijn voor hun Zweeds avontuur.

Hoe kennen jullie elkaar eigenlijk?

Marjolein: Ik ken Boukes vader, de dichter Daniel Billiet, heel goed. Met hem heb ik ondermeer 'Vijf vuurstokkies' gemaakt over Namibië en 'Het recht van de banaan is krom' over kinderrechten. Daniel en ik leerden elkaar kennen tijdens de jeugdboekenweek in '97 - Bouke was toen 15, en we maakten samen een boekje over kunst. De organisatie had zelf duo's samengesteld en tussen mij en Daniel klikte het meteen. We werden goede vrienden, hij is zelfs peter van een van mijn dochters. En jaren later kreeg ik een mail van Bouke of ik mee wilde gaan naar Zweden.

Bouke: Inderdaad: 'Hallo Marjolein, wil jij met mij naar Zweden?' Daar kwam de mail wel op neer. Maar ik kende natuurlijk ook haar werk. Daarnaast heb ik samen met mijn vader een kinderboekje geschreven, 'Dit is mijn huis, zei het water', en ik vond het een magische ervaring dat iemand met tekentalent - toen Heide Boonen - met onze tekst aan de slag ging. Ik zou het fantastisch vinden om dat nu te herhalen met Marjolein.

Wat vind je dan zo geweldig aan haar werk?

Bouke: Het werk van Marjolein is niet alleen echt goed maar ook super gevarieerd. Ik kreeg een privérondeleiding door haar oeuvre en ik stond daar met open mond naar te kijken. Hoe is het mogelijk dat je op zo veel manieren kan tekenen, schilderen en schetsen? Ik zag zelfs een genaaide

wolharige neushoorn. Weet je, ik omring me heel graag met mensen die meer weten of andere dingen kunnen dan ik. Dat is altijd een dankbare ervaring en het zal nu niet anders zijn.

Marjolein: Dat denk ik ook. Ik heb er echt zin in. In "Wij waren Trojanen" merkte ik hoe beeldend Bouke schrijft, de wereld die hij oproept zie ik meteen voor me. Samenwerken moet gewoon goed aflopen.

Wat gaan jullie er precies doen?

Marjolein: We gaan twee weken schrijven en tekenen, mogen een dag werken in de bibliotheek bij het geboortehuis van Astrid Lindgren en we gaan ook workshops geven. Dat laatste is nog niet heel duidelijk maar ik ga waarschijnlijk een workshop geven aan kinderen tussen 4 en 6 jaar en Bouke zal eerder iets voor volwassenen doen.

Bouke: Ik heb minder ervaring met kinderen van die leeftijd. 'Dit is mijn huis, zei het water' was voor kinderen van 9 à 10, en mijn andere boeken zijn voor volwassenen.

'Ik ben er nog nooit geweest, maar de taal klinkt alvast geweldig: het is als Nederlands met een extra injectie vrolijkheid.'

illustratie die achteraf gefotografeerd werd. Ik vind dat ongelooflijk. Alsof ik in het Russisch, Italiaans én in het Nederlands mooie dingen zou kunnen schrijven. Als je de kans laat liggen om met Marjolein samen te werken, dan ben je gewoon een

Bouke Billiet

Schrijver

© Tim Vanhove

Maar met werken in het buitenland heb je wel al heel wat ervaring.

Bouke: Ik heb inderdaad al prachtige kansen gekregen. Voor deBuren ben ik in het kader van het citybooks-project naar Indonesië gegaan, om een verhaal te schrijven over de stad Semarang. Ik heb daar 10 dagen rondgelopen, gepraat met studenten Nederlands en stapels notities genomen. Dat verhaal is vervolgens geselecteerd door de studenten Nederlands aan de universiteiten van Londen, Nottingham en Sheffield als vertaalproject. Dus ben ik ook daarnaartoe mogen reizen om te debatteren over elke komma, elke woordkeuze. Dat was ontzettend interessant. Zweden zie ik ook heel erg zitten. Ik ben er nog nooit geweest, maar de taal klinkt alvast geweldig: het is als Nederlands met een extra injectie vrolijkheid.

Marjolein, zie jij het ook zitten om naar een plek te gaan en je daar te laten inspireren?

Marjolein: Zeker. Ik ben in 1995 samen met mijn man Guy De Troyer naar New York getrokken. Daar hebben we samen artikels gemaakt voor kranten: hij schreef en ik illustreerde. Maar zodra we op reis gingen met onze twee kinderen, kwam het er niet meer van om op die manier te werken. Ik mis het wel, dus ik verheug me op onze trip. Ik kijk er ook naar uit om nog eens naar de natuur te tekenen.

Bouke: Marjolein heeft me nu al gezegd dat ik eens in een meer zal moeten gaan staan. Ze zit met een idee van een tekening van een man in een meer. Toch eens informeren naar het weer in september. Nu ja, alles voor de kunst. (lacht)

Hebben jullie dan al ideeën van wat jullie willen gaan doen?

Marjolein: Ik wil vooral loskomen van wat ik nu de hele tijd doe. Dat zijn vaak educatieve dingen waarin op voorhand vastligt wat er op de tekening moet staan. Zo werk ik momenteel aan een zoekboek over een school en dan is de opdracht dat er sowieso boekentassen en brooddozen moeten

Bouke: We willen graag twee weken werken aan ons eigen ding, maar we zijn ook beiden enthousiast om iets samen te doen. Ik probeer nu stevig door te werken aan mijn nieuwe roman om tegen september een min of meer propere tekst te hebben die ik dan volledig kan verwoesten. Twee weken lijkt me een mooie periode om er diep in te kruipen en een stap vooruit te zetten.

Ik schrijf nu – net zoals Erik Vlamincx – vaak op de trein. Ik neem het liefst de boemeltrein van Gent naar Tongeren, die er bijna 3 uur over doet. Heen en terug is dat een volle werkdag, en het station van Tongeren ligt bij een prettig natuurgebied voor een pauze tussenin.

Marjolein: De trein is echt een goede plaats om te werken, voor mij niet om afgewerkte tekeningen te maken, maar wel voor ideeën en schetsen. We gaan ook met de trein naar Zweden en zullen een nacht in Kopenhagen blijven omdat de treinreis niet haalbaar is in één dag.

'De trein is echt een goede plaats om te werken. We gaan ook met de trein naar Zweden.'

op staan. Dat is heel fijn maar het lijkt me ook leuk om iets totaal anders te doen. De verhoudingen van wat ik nu vooral teken, kloppen ook niet voor volwassenen: het zijn vaak grote hoofden en kleine lichamen.

Bouke: Onderweg zijn inspireert. Jammer dat het een ecologische ramp is, maar ik zou het liefst een job hebben waarbij ik elke week een lange vlucht moet maken. Dat gaat mij heel goed af. Je zit vast en kan niets anders doen dan eten, slapen en werken.

Naar een digitale eengemaakte markt: wat met een correcte vergoeding voor auteurs?

Barbara Persyn

De Europese Commissie is al geruime tijd bezig met de opbouw van een digitale eengemaakte markt. Ze heeft als doel consumenten in heel Europa een betere toegang te geven tot online goederen en diensten, digitale netwerken en initiatieven de grenzen te laten oversteken en het groeipotentieel van de digitale economie te maximaliseren. Het afschaffen van de roamingkosten die we tot nu toe betaalden in het buitenland, kan als recentste voorbeeld worden aangehaald.

Netflix op reis

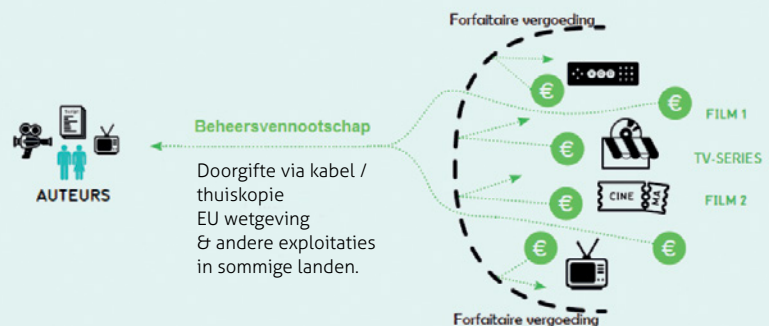
De Commissie deed in 2015 eveneens een voorstel tot verordening over de portabiliteit van online-inhoud. Dit voorstel wil EU-burgers op reis laten beschikken over de digitale inhoud die ze thuis hebben gekocht of waarop ze een abonnement hebben. Het werd verder uitgewerkt met een wettelijk mechanisme waarmee omroepen gemakkelijker de toestemming van de rechthebbenden kunnen krijgen om via internet programma's uit te zenden in andere landen van de Europese Unie. Er werd recentelijk een akkoord bereikt over de finale tekst van het voorstel.

De 'copyright-package'

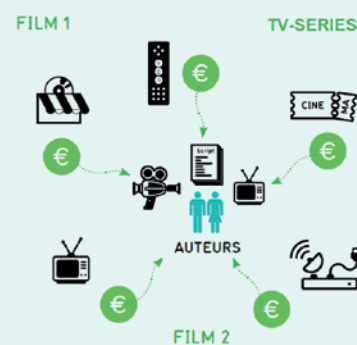
De Commissie zette haar koers verder door op 14 september 2016 een nieuwe reeks voorstellen te publiceren voor de modernisering van het auteursrecht, de zogenaamde 'copyright-package'. Deze voorstellen moeten ervoor zorgen dat er, naast meer keuze en een betere toegang tot online-inhoud (ook in het buitenland), betere regels zijn m.b.t. auteursrechten en onderwijs, onderzoek, cultureel erfgoed en integratie van gehandicapten en een eerlijkere en duurzamere markt voor cultuurmakers, cultureel erfgoed en de pers gegarandeerd wordt.

Meer specifiek omvat het voorstel tot richtlijn voor auteursrechten in de

De meeste auteurs ontvangen geen vergoeding evenredig met de exploitatie van hun werken, ter compensatie voor de afstand van hun intellectuele eigendomsrechten, behalve wanneer deze rechten **collectief** worden beheerd.

DE AUTEURS HEBBEN HET BOVENSTAANDE NODIG

EEN FORFAITAIRE EVENREDIGE VERGOEDING

digitale eengemaakte markt een reeks maatregelen om de transparantie te verbeteren en tot evenwichtigere contractuele onderhandelingen tussen auteurs en gebruikers te komen. Auteurs hebben vaak een zwakke onderhandelingspositie en meestal weinig zicht op de inkomsten die uit het gebruik van hun werken voortvloeien. De garantie die hier voor auteurs wordt ingebouwd, valt dus toe te juichen. De Commissie had echter verder mogen gaan door een onvervreemdbaar vergoedingsrecht op te nemen. Dergelijk recht ontbreekt, wat jammer is.

De 'value-gap'

Positief is dat er een bepaling werd opgenomen die aanbieders van onlinediensten, zoals Youtube en Facebook, verplicht samen met rechthebbenden maatregelen te nemen om licentieovereenkomsten te sluiten en deze te verzekeren. Ook hier is het van belang dat auteurs een vergoeding voor het gebruik van hun werk krijgen. Aanbieders van onlinediensten maken immers veel winst door het aanbieden van creatieve content, waarvan vaak slechts een klein percentage bij de auteurs terecht komt.

Vergoeding voor online gebruik?

deAuteurs steunt deze voorstellen, maar vraagt voldoende garanties in te bouwen, zeker wat het recht voor auteurs op een billijke vergoeding betreft. Gezien vandaag de dag zo goed als alle televisieseries, films en andere audiovisuele werken online te bekijken zijn, is het voor auteurs onontbeerlijk dat zij een onoverdraagbaar en onvervreemdbaar recht op vergoeding krijgen voor het online-gebruik van hun werken. Deze vergoeding wordt idealiter betaald door de eindgebruiker, namelijk de aanbieder van onlinediensten die de werken aan het publiek meedeelt. Opdat dit vergoedingsrecht zou worden geëerbiedigd, wordt dit het beste collectief onderhandeld. Samen met SAA streeft deAuteurs hiervoor.

De noodzaak van dit onvervreemdbaar vergoedingsrecht voor auteurs werd eveneens aangetoond door de Society of Audiovisual Authors (SAA) in het afgebeelde schema.

www.saa-authors.eu

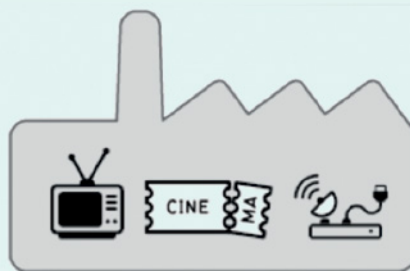
KUNNEN AUTEURS ZELF HUN SITUATIE VERBETEREN?

NEEN

Hun carrières zijn niet stabiel genoeg om de billijkheid van hun contracten door de rechtbanken in vraag te stellen, aangezien ze hierdoor in deze sector zouden kunnen worden uitgesloten.

ZE HEBBEN EEN COLLECTIEVE VERTEGENWOORDIGING VAN HUN BELANGEN NODIG

VAN

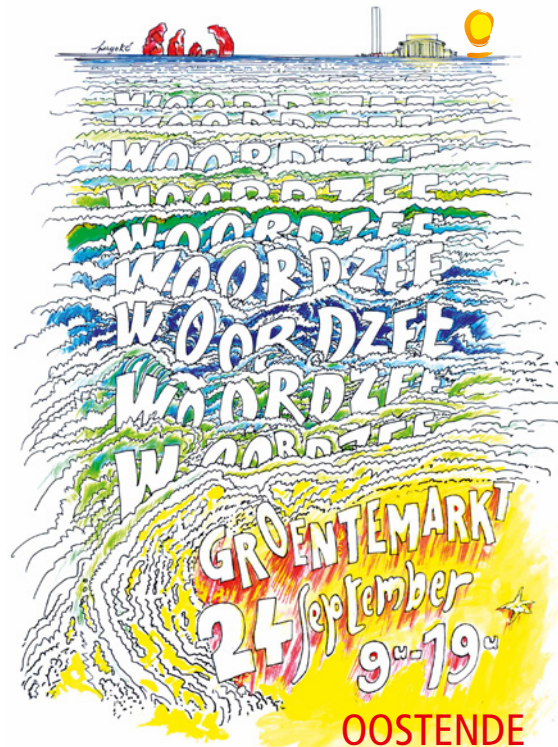
NAAR

EN EEN VERGOEDINGSRECHT DAT BILLIJK EN EVENREDIG IS, GEBASEERD OP DE WERKELIJKE EXPLOITATIE OP DE MARKT.

WoordZee

Literair festival

BOEKENMARKT KAMISHIBAI POPPENTHEATER LITERAIR KRUISWOORDRAADSEL POËZIE
AUTEURSCARROUSEL ANIMATIEFILM THEATER DICHTERS VOORSTELLINGEN RIJMUUR
VOORDRACHT STRAATZANGERS VERBODEN BOEKEN RAP VRIJ PODIUM KALLIGRAFIE

Met dank aan

deAuteurs

TAZ#

OOSTENDE

Oostende is een literair initiatief rijker. Op 24 september 2017 wordt op de Groentemarkt het eerste WoordZee-festival georganiseerd. Van 9 tot 19 uur zal het er gonzen van literaire en kunstzinnige woordactiviteiten.

Raf Bronselaer

Het WoordZee-festival beoogt in een gezellige open sfeer een boost te geven aan het literaire leven in Oostende en bij uitbreiding ook in de regio, provincie en op nationaal vlak. De meeste activiteiten spelen zich af in een viertal tenten. Daarnaast zijn er ook tal van overdekte boekenstalletjes als decor voor de boekenmarkt.

Het festival mikt op een zeer divers aanbod van literaire en paraliteraire activiteiten. Dichters treden op. Straatzangers performen. Er is marionettentheater. Er zijn theateropvoeringen. Er is een salon der verboden boeken. Er is kamishibai (een Japanse vertelvorm) en nog veel meer. Naast dit alles is er ook een auteurscarrousel, waarin auteurs zoals Frank Vermang, Roland Desnerck en Kathelijn Vervarcke hun werk verkopen en signeren. Ook Poëziecentrum Gent is met een stand aanwezig.

Heel wat ronkende namen staan voor deze eerste editie van WoordZee geprogrammeerd. Zo hebben o.a. Charles

Ducal, Laurence Vielle, Peter Holvoet-Hansen, Jan Ducheyne, Freek Neyrinck en Erik Vlaminck (aka Dikke Freddy) toegezegd. Ze worden geflankeerd door een resem Oostendse auteurs zoals Eva Cox, Yerna Van den Driessche, Erna Schelstraete, Onno van Gelder jr., Frank Decerf, Hervé J. Casier,

Op 24 september 2017 gonst het in Oostende op de Groentemarkt en aanpalende van literaire en kunstzinnige woordactiviteiten.

Philippe Cailliau, Roland Desnerck, Katia Van Cauwenberghe, Arno Braet, Edward Hoornaert, Kathelijn Vervarcke, Frank Vermang, Club Jacques en anderen.

Verder speelt het WoordZee-festival uitdrukkelijk ook de kaart van de diversiteit. Dit uit zich onder andere in de

betrokkenheid van : OKAN & de Batterie , Masood Baloch, FMDO ...

Het is duidelijk de bedoeling dat het WoordZee-festival uitgroeit tot een blijver in het Oostendse culturele leven. Daartoe werd binnen de schoot van 't Leeshuus de VZW WoordZee gesticht. Deze VZW heeft tot doel woordkunst in al zijn variaties te promoten bij de Oostendenaren en bij mensen in de ruime omgeving. De VZW wil burgers enthousiasmeren en sensibiliseren voor het woord, onder meer door het organiseren van activiteiten van diverse aard. Het WoordZee-festival is een eerste voorbeeld daarvan.

De VZW WoordZee wordt gedragen door een zesokoppig bestuur: Bea De Rouck, voorzitter; Raf Bronselaer; Robert Deputter; Franky Nuijttens; Tuur Soete; José Vandekerckhove en tal van vrijwilligers

Contact opnemen kan via welkom@woordzee.be of bea@woordzee.be. De volledige festivalinfo vind je op www.woordzee.be

Mieke Dumont

Ex-verantwoordelijke communicatie en publiekswerking van het kunstencentrum KAAP

Nathalie Van der Perre

Mieke Dumont werkte 15 jaar lang voor de West-Vlaamse regionale televisie. Op het moment dat wij haar spreken, is ze verantwoordelijke communicatie en publiekswerking van het kunstencentrum KAAP en kijkt ze tevreden terug op het openingsweekend van het literatuurfestival Bru-Taal. De baseline van dit negendaagse gloednieuwe internationale festival? 'Luisteren, beleven en ontmoeten.'

Hoe is het festival Bru-Taal ontstaan?

De vraag is gekomen vanuit de stad Brugge. Het nieuwe bestuur kiest er resoluut voor om aan te knopen bij de rijke geschiedenis van de stad op het vlak van kunst en cultuur. Literatuur heeft hier altijd een belangrijke rol gespeeld. Denk maar aan de familie Gruuthuise in de 14de eeuw en aan de boekdrukkunst. Brugge was altijd al een broedplaats voor auteurs. Om een literatuurfestival te organiseren klopte de stad aan bij Hendrik Tratsaert, artistiek directeur van Kaap. Hij nam Sigrid Bousset onder de arm om de internationale contacten te verzorgen. En zo is Bru-Taal een festival in opdracht van de stad Brugge, maar georganiseerd en gecureerd door een externe organisatie.

Wat is Kaap precies?

Kaap bestaat sinds 1 januari 2017. Voordien waren er De Werf in Brugge en Vrijstaat O. in Oostende: twee kleine kunstencentra op amper 20 km van elkaar, die visten in dezelfde vijver. In de opstart naar de subsidieronde van 2016 hebben ze de koppen bij elkaar gestoken om te bekijken waar ze elkaar konden versterken. Het resultaat is het nieuwe overkoepelende kunstencentrum Kaap, maar de locaties De Werf en Vrijstaat O. blijven gewoon bestaan. Kapen is geografisch een gebied afbakenen maar Kaap omvat ook een 'call to action'. We willen graag jonge makers helpen uit

allerhande hokjes te breken. Naast Bru-Taal organiseert Kaap ook nog het dansfestival Dansand! en het jazzfestival Storm.

Was er nog plaats voor een nieuw literatuurfestival?

Zeker! In het eerste weekend kwamen 2384 mensen langs, wat niet slecht is. Er zijn 3 grote avondprogramma's in het

'De naam Bru-Taal moet je niet letterlijk nemen, maar het gaat wel om een brutale ingreep op plekken waar je het niet verwacht.'

Concertgebouw, de Stadsschouwburg en cinema Liberty, maar de andere activiteiten zijn kleinschaliger. Ze gaan van een ontbijt met 30 mensen tot een auteursgesprek met maximaal 150 toeschouwers. Die nabijheid wordt gemaakt, blijkt uit de reacties en de ellenlange rijen voor de signeursessies.

Jullie hebben best ook wat grote namen voor Bru-Taal.

Die heb je voor een eerste festival ook nodig. Magris, Veronesi en Nooteboom

zijn namen die volk lokken. Maar toch kozen we bewust persoonlijke en intieme activiteiten, op maat van Brugge waarbij je op plaatsen komt waar je anders nooit zou komen. Vanuit een bootje zie je de achterkant van de stad, er zijn activiteiten bij mensen thuis en op locaties die anders niet toegankelijk zijn, zoals de leeszaal van het Provinciaal Hof en de Poortersloge. Vanuit De Poortersloge keken de poorters vroeger uit op de Langerei, de rechtstreekse verbinding tussen de Brugse binnenstad en de zee. Op die iconische plek brengen 18 jonge makers nu nieuw werk. De naam Bru-Taal moet je niet letterlijk nemen, maar het gaat wel om een brutale ingreep op plekken waar je het niet verwacht.

Vlak voor het ter perse gaan, liet Mieke Dumont weten dat ze niet langer voor Kaap werkt, maar nu aan de slag gaat als verantwoordelijke pers en promo bij Concertgebouw Brugge. We wensen haar veel succes.

© Ingrid Godon
Live-illustraties op 27/7

© Mattias De Leeuw.
Live-illustraties op 1/8

A P E R O P O E Z I E

© Gerda Dendooven.
Live-illustraties op 29/7

© Pieter Fannes
Live-illustraties op 3/8

© Sabien Clement
Live-illustraties op 5/8

Apéro Poëzie

DO 27/7 ▪ ZA 29/7 ▪ DI 1/8 ▪ DO 3/8 ▪ ZA 5/8 om 11 u op TAZ
KAAP/Vrijstaat O. - Zeedijk 10 - Oostende
Een programma van Theater aan Zee, Poëziecentrum en deAuteurs.

deAuteurs: dé partner voor Nederlandstalige auteurs

Illustratoren, striptekenaars, theaterauteurs, stand-upcomedians
choreografen, regisseurs, scenaristen, documentairemakers
reportagemakers, animatiefilmers, radiomakers, literaire auteurs ...

Hebt u een vraag of wilt u zich graag aansluiten bij deAuteurs,
neem dan contact op met Auteursdienst - 02 551 03 42
of mail naar auteursdienst@deauteurs.be

voor auteurs, door auteurs

deAuteurs

deAuteurs • Huis van de Auteurs • Koninklijke Prinsstraat 87 • 1050 Brussel • Tel.+32 2 551 03 20
info@deauteurs.be / www.deauteurs.be / www.facebook.com/deauteurs